

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **M. P.**, pre prípravu na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. j/ Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005) na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. apríla 2008 v Bratislave o odvolaní prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2006, sp. zn. 4T 7/05, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) **sa** napadnutý rozsudok **zrušuje**.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec **sa vracia** súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2006, č. k. 4 T 7/05-287, bol obžalovaný M. P. podľa § 226 písm. a/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) oslobodený spod obžaloby pre skutok právne posúdený ako príprava na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2, písm. a/, písm. j/ Tr. zák. (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005 – ďalej len Trestného zákona), ktorého sa mal podľa obžaloby krajského prokurátora v Bratislave zo dňa 20. decembra 2005, č. k. 2 Kv 109/05-60, dopustiť na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa v mesiaci júl 2005 do 22. júla 2005 v reštaurácii D. na L. a jej okolí opakovane nahováral D. K., aby za odmenu 400 000 Sk, 25%

podiel v reštaurácii D. a osobné motorové vozidlo značky VW Golf evidenčné číslo B., ktoré používal R. J. si zadovážil strelnú zbraň a touto v priestoroch neobývaného rodinného domu na S. v Š. usmrtil R. J. preto, aby získal jeho podiel v reštaurácii D., nakoľko sú spoločníkmi spoločnosti J. , ktorá túto reštauráciu prevádzkuje a tiež, aby sa zmocnil elektronického tovaru v hodnote asi 100 000 Sk, ktorý bol v reštaurácii uložený a ktorý pochádzal zo zrušenej záložne, ktorú od neho odkúpil M. D. a potom, aby v presne neurčenom čase rovnakým spôsobom usmrtil aj M. D. preto, aby tento zmiznutie R. J. nezistil a jeho nezvestnosť neoznámil.

Keď D. K. predstieral, že si už zadovážil strelnú zbraň, obžalovaný P. pod zámienkou, že pomôže previesť a predať veci zo zrušenej záložne v záložni jeho známeho v G. a súčasne v priebehu jazdy do G., by mohli v Š. obhliadnuť dom, ktorý by mohli spolu výhodne kúpiť a následne so ziskom predať, vylákal poškodeného R. J. na cestu do Š., kde boli pri rodinnom dome na S. zadržaní políciou.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Výsledky vykonaného dokazovania nevyznievajú jednoznačne a neexistuje úplne ucelená reťaz takých dôkazov, z ktorých by bolo možné vyvodiť jednoznačný záver o tom, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa stal. V ďalšom dôvodil, že výpoveď hlavného (korunného) svedka D. K. na hlavnom pojednávaní nevyznela presvedčivo, že tento vypovedal v porovnaní s prípravným konaním odlišne a pri vysvetľovaní či odstraňovaní rozporov uviedol len toľko, že celú záležitosť riadila polícia, ktorá ho inštruovala. Súd tvrdeniam tohto svedka neuveril preto, že na mieste, kde sa mala vražda vykonať, v dome v Š. nikdy nebol, z ktorého dôvodu potom nemohol ukazovať R. J. cestu. Krajský súd ďalej dôvodil nelogickosťou výpovedí uvedeného svedka, a síce, že mu nie je dôvod uveriť, že obžalovaný mu mal za vraždy sľúbiť až sumu 400 000 Sk, pretože ide o väčšiu časť, ako bol samotný vstupný kapitál do reštaurácie, ktorá navyše nebola zisková. Krajský súd uzavrel, že mu obžalovaný nemohol ponúkať ani 50 % podielu z reštaurácie s odôvodnením, že v prípade smrti J. by tento podiel pripadol jeho zákonným dedičom (č. I. 294 spisu). Strieborný Golf nebol jeho vlastníctvom, ale svedka V., ktorý ho splácal na leasing. Súčasne prvostupňový súd uviedol, že nebol preukázaný záver skutkovej vety obžaloby prokurátora o okolnostiach

pripravovaného zavraždenia M. D.. Súdu prvého stupňa sa naviac nezdá celkom logické ani to, aby obžalovaný, ktorý sa mal dopustiť tak závažnej trestnej činnosti, kladenej mu za vinu, sa vôbec nešiel presvedčiť na miesto činu, kde mala byť vražda vykonaná. Nelogické je podľa neho aj to, že obžalovaný mal kázať K. zaobstarat' drvič na konáre, pretože podľa súdu je všeobecne známe, že s takýmto nástrojom sa nedá zlikvidovať ani jedno ľudské telo. Ďalej je podľa súdu prvého stupňa nelogické, aby si objednávatel' vraždy sadol do vozidla s vykonávateľom vraždy i s jeho obeťou (nie sú podrobne vysvetlené dôvody týchto uvádzaných nelogickosti). Výpoveď svedka K. vyhodnotil ako nepravdivú, pretože táto je v rozpore s výpoveďou M. D., pričom nezanedbateľným je aj fakt, že žiadna pištoľ sa pri prehliadkach u nikoho nenašla. Pretože podľa názoru hodnotiaceho súdu v celom konaní absentuje aj motív na vraždu spoločníka i kamaráta, s ktorým obžalovaný nemal predtým žiadne spory, neuveriac výpovedi K., obžalovaného spod obžaloby podľa § 226 písm. a/ Tr. por. oslobodil.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátor krajskej prokuratúry v Bratislave. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že sa nestotožňuje ani s oslobodzujúcim výrokom rozsudku súdu prvého stupňa, ani s argumentáciou uvedenou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a túto považuje za jednostrannú. Pokiaľ súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým nedôveryhodnosťou a nepresvedčivosťou výpovedí hlavného svedka D. K., jedná sa len o rozpory ohľadne zámeru obhliadky domu v Š., pričom na rozpor sa ho však nik neopýtal a tento zostal nevysvetlený. Odvolateľ protirečí dôvodom rozsudku krajského súdu s akcentom na možnosť, že obžalovaný P. mohol svedka J. navigovať pokojne na ceste z Bratislavy do Š. aj sám, pokiaľ bol aspoň čiastočne zorientovaný, kde sa na Slovensku Š. nachádzajú. Kto navigoval J. až ku K. domu v Š., a či mu bola známa presná poloha domu v Š., objasnené nebolo. Odvolateľ dôvodil, že naproti tomu súdu prvého stupňa unikla pri hodnotení dôkazov tá významná skutočnosť, že Horné Saliby a tiež G. sa nachádzajú pred Š., ktoré sú až pri Nových Zámkoch a pokiaľ išli skutočne odovzdať veci do záložne inému majiteľovi záložne do niektorého z týchto miest, nemali pokračovať do Š., ale odbočiť na G. i Horné Saliby.

Odvolaateľ sa nestotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, v ktorej posudzuje logickosť, či nelogickosť sľubov obžalovaného vo vzťahu k sume 400 000 Sk, k vlastníckemu podielu, k eventuálnemu dedičstvu, k ziskovosti reštaurácie, k vedomosti K. o podieli P. na majetku, o majetkovom vysporiadaní vozidla Golf, pretože za danej situácie mohol podľa neho obžalovaný nasľubovať svedkovi K. čokoľvek.

Prokurátor má za to, že obžalovaný P. sa zrejme chcel presvedčiť, či K. vraždu skutočne vykoná, a preto si do vozidla spoločne s ním a J. prisadol. Nestotožnil sa ani s názorom krajského súdu v časti týkajúcej sa úvah o logickosti možnosti likvidácie ľudského tela drvičom na konáre s odôvodnením, že predsa len ide o rovinu úvah.

Podstatou podaného odvolania prokurátora je však skutočnosť, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s obsahom prepisu rozhovoru medzi svedkom K. a obžalovaným, ktorý je síce pre istú nezrozumiteľnosť neúplný, ale na druhej strane ho hodnotí ako dostatočný pre potvrdenie pravdivosti výpovede svedka K. a tým i dostatočný z hľadiska všetkých záverov obžaloby.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. prvostupňovému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253 Tr. por., preskúmal v intenciách ustanovenia § 254 ods. 1 Tr. por. na podklade podaného odvolania zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil nasledovné.

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti

obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezavahuje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

V zmysle ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne, nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Týmito zákonnými ustanoveniami sa súd prvého stupňa v rámci postupu svojho konania v predmetnej veci dôsledne neriadil a minimálne predčasne vo veci vyniesol meritórne rozhodnutie.

Po podaní obžaloby dňa 20. decembra 2005 síce vykonal vo veci dokazovanie na hlavných pojednávaniach dňa 2. marca 2006 a následne dňa 30. marca 2006, avšak rozsah dokazovania nie je dostatočný. Z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 5 Tr. por. dosiaľ nie je dôsledne a náležitým spôsobom zistený skutočný stav veci. Doposiaľ vykonané dokazovanie totiž neozrejmilo jednu z otázok podstatných pre zákonné rozhodnutie vo veci samej. Konkrétne sa jedná o nejasnosti vo vzťahu k zvukovému záznamu zo dňa 21. júla 2005 (č. l. 75 - 81 spisu), ktorý hodnotili znalci Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave (č. l. 82- 101 spisu) pplk. Ing. M. L. a kpt. Mgr. M. P.. Na hlavnom pojednávaní dňa 2. marca 2006 (č. l. 259 spisu) síce súd prvého stupňa vykonal výsluch jedného z dvoch znalcov, avšak pri tomto úkone nebol dostatočne dôsledný. Zistil a do zápisnice o hlavnom pojednávaní protokoloval, že celá nahrávka nie je autentická, avšak jednotlivé nahrané úseky sú, resp. autentickými byť môžu. Na doplňujúcu otázku členky senátu znalec L. uviedol, že nevie posúdiť, či jednotlivé nahrané časti predmetného zvukového záznamu možno označiť za autentické, pretože toto neskúmal, nakoľko o to požiadaný nebol. Na ďalšiu otázku uviedol, že takéto skúmanie sa dá vykonať aj teraz dodatočne, len musia byť presne špecifikované úseky, ktoré majú byť znalecky skúmané.

Zo všetkých vyššie uvedených skutočností jednoznačne vyplynulo, že nebolo vyčerpávajúcim spôsobom a dostatočne objektivizované, či je predmetný zvukový záznam autentický a do akej miery. Pritom prokurátor v dôvodoch odvolania ťažiskový dôraz kládol práve na obsah prepisu rozhovoru medzi svedkom K. a obžalovaným, pričom aj na ňom položil základ obžalobnej verzie. Rovnako možno v súčasnosti prisvedčiť odvolacím námietkam prokurátora, že krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia v zmysle § 125 Tr. por. nevyložil ako sa vysporiadal s predmetnou otázkou. Odôvodnenie napadnutého rozsudku skutočne postráda úvahy a hodnotenia v naznačenom smere.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Úlohou krajského súdu bude vykonať dokazovanie v naznačenom smere, vypočúť na posúdenie tejto otázky zainteresovaných znalcov a v konečnom dôsledku ustáliť autenticitu zvukového záznamu v jednotlivých jeho sekvenciách. Až následne bude možné tento zvukový záznam hodnotiť z pohľadu všetkých ostatných dosiaľ vykonaných dôkazov. Úlohou krajského súdu bude vo veci zákonne meritórne rozhodnúť, pričom postupom v zmysle § 125 Tr. por. bude nutné vyčerpávajúco odôvodniť všetky ťažiskové otázky.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave dňa 30. apríla 2008

JUDr. Ján M i h a l , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: